

Nước Mắt Tháng Bảy

Mỗi năm vào đầu tháng bảy trường Nguyễn Bá Tòng khai giảng niên khóa mới. Năm đó vô học lớp Chín 4 được ba tuần tôi phải nghỉ học mấy ngày vì gia đình có biến cố. Những ngày đó tôi thấy nước mắt nhiều người đổ ra trong mưa.

Trưa đó nắng gắt, tan học về nhà tôi chỉ uống nước. Lên gác, ra bao lơn, nghe ai đó hỏi tên chị Cả; nhìn xuống tôi thấy một trung úy đi cùng anh lính vô nhà. Lát sau, có tiếng khóc và tiếng kêu tên Chúa của chị Cả; tôi chạy xuống và biết vị sĩ quan báo tin anh Tư tôi đã tử trận đêm trước. Anh hơn tôi hai mươi tuổi, độc thân, học khóa 15 Thủ Đức. Sau mấy năm chinh chiến ở miền Trung, anh về đồng bằng. Từng chứng kiến nhiều lễ an táng lính chiến, tôi tự hỏi khi nào đến anh; không ngờ ngày đó tới sớm vậy.

Chiều đó, tôi cùng chị Ba theo xe Jeep của đơn vị về Cần Thơ nhận thi hài. Tới nơi an toàn lúc đã tối, chúng tôi kiểm nhà bà con nơi anh ở. Ba tôi, hơn bảy mươi, đã ở đó; anh Cả đi máy bay quân đội từ Saigon mới tới. Hai người nói sẽ an táng anh tôi ở nghĩa trang Hạnh Thông Tây.

Sáng hôm sau chúng tôi tới quân y viện Phan Thanh Giản, vô tới dãy sau cùng. Bên ngoài một căn phòng lớn có cửa rộng không cánh người ta đứng, ngồi trên hè; ai nấy đều rầu rĩ, ưu tư. Anh lính tài xế hôm trước đứng chờ sẵn với viên trung úy đưa chúng tôi tới gặp đội chung sự. Một anh lính đưa chúng tôi vô phòng lớn đó; tôi hoảng hồn vì đó là phòng tắm liệm. Bên trong là dãy quan tài, cái đóng, cái mở; có tiếng khóc sụt sùi, tiếng xèo xèo của đèn hàn hòm kẽm. Chúng tôi được đưa ra cửa sau, qua phòng kế bên, nhỏ hơn. Mới tới cửa phòng cũng có cửa không cánh tôi sững người lại, tay chân rụng rời sợ hãi vì thấy tử sĩ nằm la liệt trên băng ca và dưới nền phòng, có người không nguyên vẹn. Chị Ba theo chân anh lính lách vô tới chiếc tủ sắt cao lớn; anh kéo một ngăn ra và kìa anh tôi nằm đó. Chị tôi khóc.

Ngăn tủ được đóng lại, tôi trở lại chờ ngoài hè phòng tắm liệm. Đứng gần cửa, tôi nhìn vô, thấy thân nhân đứng bên, có người ôm quan tài khóc, có người ngồi khóc thầm, người khác lấy khăn che miệng ngăn tiếng khóc. Góc phòng có một đồng hồ còn trống. Một trung úy trẻ, quân phục chỉnh tề bước vô đứng bên một quan tài gần cửa, anh lấy mũ vải xuống cầm tay. Tôi thấy vai anh rung lên. Anh khóc. Không biết tử sĩ đó là thân nhân hay đồng đội của anh. Những người lính chung sự khiêng thi hài, tắm liệm, hàn hòm kẽm, đóng nắp, làm mọi việc hết mình, chỉ nghỉ ít phút ăn trưa. Sau đó, anh tôi, đã được bọc gọn gàng trong tấm nylon, được bốn anh lính đặt vô quan tài. Ba tôi đứng bên và khóc. Đó là lần thứ hai tôi thấy ba khóc. Lần trước là lúc ba gặp lại bạn sau hơn chục năm di cư vô Nam.

Xong xuôi, linh cữu anh được đưa lên chiếc GMC chở chung tôi trở về Saigon. Tới cửa trường Bàn Cờ, xe ngừng lại chốc lát. Chị Ba và tôi vô nhà, cũng là nơi anh Tư tôi lấy địa chỉ để tiện liên lạc và ở mỗi lần về phép. Ba tôi và một người chú theo xe qua đêm ở nhà quán Hạnh Thông Tây.

Sáng hôm sau chiếc GMC lại đưa chúng tôi, những thân nhân khác và hàng xóm tới nghĩa trang Hạnh Thông Tây. Nhà quán rộng không cửa, không tường, nền xi măng cao, chắc nịch. Nơi đây có cả một trung đội chung sự. Thân nhân đứng bên linh cữu; áo tang xen lẫn áo lính, khăn xô trên đầu cạnh mũ lính; mọi khuôn mặt ủ rũ, nhiều cặp mắt đỏ hoe. Các vị sư tụng kinh cầu siêu giọng đều đều buồn buồn. Một linh mục cử hành nghi thức an táng cho anh tôi; đọc lời cầu nguyện nhắc đến cái chết của Lazaro trong Kinh Thánh. Tôi nhớ đoạn sách Thánh có một câu ngắn nhất trong bộ Thánh Kinh đó là: “Chúa khóc.” Chúa khóc cùng thân nhân của Lazaro bên thi hài ông rồi sau đó ông được cho sống lại. Đọc Thánh Kinh thì biết Chúa chẳng bao giờ cười nhưng khóc ít nhất lần đó. Ra nơi an nghỉ của tử sĩ, tôi nghe tiếng khóc ai oán, nức nở, sụt sùi, thút thít, tức tưởi của nhiều người. Có những trẻ nhỏ ngây thơ đầu quấn khăn tang, ngơ ngác tội nghiệp nhìn quanh, nắm chắc tay mẹ. Mưa rơi lất phất, nước mưa hòa với nước mắt ướt đầm mặt các góa phụ trẻ vật vã giữa mặt than van. Tôi không khóc được, có lẽ vì đã “khóc lẹ không rơi ngoài tim mình”

Những giọt nước mắt đổ ra cho các tử sĩ vì lòng thương xót và đau đớn thực sự, không như nước mắt trình diễn trước công chúng hay online của các ông bà trong chính trường khắp thế giới.